

Arrest

nr. 348 137 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 5 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 januari 2026 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2026 met referentienummer 136165.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. FAES *loco* advocaat P. STAES en van advocaat M. DESAUW, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is sedert 22 oktober 2024 houder van een F-kaart, verkregen in het kader van een gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote.

1.2. Op 6 januari 2026 werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, wegens het wegvallen van de gezamenlijke vestiging met de Belgische referentiepersoon. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“RECTO

**BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: K.
Voorna(a)m(en): E. K.
Nationaliteit: Ghana
Geboortedatum: (...)1990
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht nadat hem in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Hij werd op 02.10.2024 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 22.10.2024 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische L. D. ((...)) met wie hij zich vestigde.

Thans is de situatie volledig gewijzigd. Op 24.03.2025 verzocht het parket van Antwerpen om een verblijfshistoriek van betrokkene naar aanleiding van een klacht schijnhuwelijk. Het parket meldde dat de relatie van betrokkene met mevrouw L. beëindigd was en dat betrokkene op 16.02.2025 werd ingeschreven op een afzonderlijk adres.

Naar aanleiding van deze mail van het parket werd betrokkene op 13.11.2025 verzocht om zijn persoonlijke situatie te duiden in het kader van een onderzoek naar zijn verblijfsrecht. Hij repliceerde via zijn advocaat die in haar brief van 10.12.2025 stelt dat betrokkene's echtgenote zich na zijn aankomst in België anders begon te gedragen. Op deze manier kon betrokkene niet thuis blijven en heeft hij uiteindelijk de echtelijke woonst verlaten, om de rust te bewaren.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Bij de documenten die betrokkene heeft overgemaakt ligt geen enkel stuk voor waaruit kan blijken dat er nog een minimum aan huwelijksrelatie heeft bestaan nadat hij op 16.02.2025 op een afzonderlijk adres werd ingeschreven. Nergens ligt enig document voor waarin zou kunnen worden vastgesteld dat betrokkene en zijn Belgische echtgenote na zijn vertrek hebben getracht de relatie te herstellen, dat er nog sprake zou zijn geweest van contacten tussen de echtelieden. Evenmin kan blijken dat mevrouw L. haar klacht zou hebben ingetrokken. Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te stellen dat er sedert 16.02.2025 geen sprake meer is van een gezinscel van betrokkene met zijn Belgische echtgenote. Er is geen gezamenlijke vestiging meer sedert dan.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 13.11.2025 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd per aangetekende zending door de stad Antwerpen betekend op 17.11.2025. Betrokkene repliceerde via zijn advocaat met de volgende stukken:

- Arbeidsovereenkomst bepaalde duur met (...)
- Brief advocaat
- Loonstaten (...)
- Loonstaten (...)
- Inschrijvingsbewijs Nederlandse lessen + inschrijvingsformulier (richtgraad 1)
- Deelcertificaten NT2 (Breakthrough persoonlijk en publiek)

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 23.12.2025 geen nieuwe documenten meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd gesloten op 10.08.2022 te Accra (Ghana). Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds 16.02.2025. Zoals hierboven werd uiteengezet kan niet blijken dat er sedert dan nog een gezinscel met de Belgische referentiepersoon bestond. Het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een

minimum aan relatie tussen betrokkene en zijn echtgenote. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is.

Aldus moet geconcludeerd worden dat betrokkene aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet voldoet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 11.08.2024 aan in België, nu dus iets minder dan anderhalf geleden, wat, zeker gezien zijn leeftijd (35 jaar), nog een zéér korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Ghanese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van de huidige beslissing.

Betrokkene legt bewijzen van tewerkstelling via interim (loonstaten) en een arbeidsovereenkomst voor. Vanaf 01.12.2025 heeft hij een tijdelijke arbeidsovereenkomst met (...). Hij is er voltijds tewerkgesteld als orderpicker. Het is zonder meer positief dat hij reeds kort na zijn aankomst in België aan het werk is gegaan en zodoende in zijn eigen behoeften kan voorzien. Echter volstaat dit niet om zijn verblijfsrecht te behouden gelet op de korte verblijfsduur in België, zijn niveau van sociale en culturele integratie (infra) en het gebrek aan familiale banden met in België verblijvende personen. Indien betrokkene meent op basis van zijn tewerkstelling een verblijfsrecht te kunnen claimen dan staat het hem vrij via de daartoe voorziene procedures een verblijfsaanvraag voor in te dienen.

Wat de door betrokkene voorgelegde attesten inzake gevolgde taallessen betreft: het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, waardoor Nederlandse lessen trouwens deel uitmaken van het verplichte inburgeringstraject. Bovendien moet vastgesteld worden dat betrokkene slechts aantoonde de modules Breakthrough persoonlijk en publiek te hebben behaald.

Het gaat hier om de eerste twee modules van de eerste richtgraad (<https://www.opleidingskompas.be/opleiding/37616/nederlands-tweede-taal-richtgraad-1>). Hij heeft de volgende vaardigheden aangeleerd:

- vertrouwde, dagelijkse uitdrukkingen en basiszinnen, gericht op de bevrediging van concrete behoeften begrijpen en gebruiken;
- zichzelf aan anderen voorstellen; vragen stellen en beantwoorden over persoonlijke gegevens;
- op een eenvoudige wijze reageren, aangenomen dat de andere persoon langzaam en duidelijk praat en bereid is te helpen.

In september 2025 is hij ingeschreven voor de volgende modules (Waystage), maar er kan niet uit de door hem voorgelegde stukken blijken dat hij de lessen ook effectief volgt. Hij heeft dus nauwelijks de eerste prille stappen gezet voor het aanleren van de taal van de regio waar hij woonachtig is. Daarnaast toont betrokkene

niet aan dat hij de verplichte inburgeringscursus heeft gevolgd. Hij zou als hobby voetballen, maar er worden geen documenten overgemaakt waaruit kan blijken dat hij bijvoorbeeld zou ingeschreven zijn bij een sportclub en dat de sociale relaties die hij daarmee heeft ontwikkeld verder reiken dan gewone relaties tussen clubleden. Betrokkene toont bijgevolg met de door hem overgemaakte stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Zoals hiervoor reeds werd aangegeven, toont betrokkene niet aan dat er sprake zijn van een minimum aan relatie met zijn Belgische echtgenote sedert hij op 16.02.2025 ingeschreven werd op een afzonderlijk adres. Hij maakt verder ook geen gewag van een relatie met een ander, in België verblijvend persoon of van gezinsleden met wie hij een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben. Sinds 16.02.2025 staat betrokkene ingeschreven bij een andere dame. Hoe hij zich tot deze persoon verhoudt, wordt niet door hem geduid. In ieder geval kan uit het enkel feit dat betrokkenen op hetzelfde adres ingeschreven staan niet volgen dat er ook sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven met die dame. Betrokkenen kunnen even goed samen wonen om de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen of bij wijze van vriendendienst. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk is geen sprake.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Rechtspleging

Verzoekster bracht bij op 3 april 2026 een aanvullende nota aan. Er dient evenwel te worden geduid dat, gelet op artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in de annulatieprocedure niet is voorzien in de mogelijkheid om een aanvullende nota, zoals bedoeld in artikel 39/76, § 1, tweede lid van dezelfde wet, neer te leggen. De ingediende aanvullende nota dient bijgevolg als een niet voorzien procedurestuk uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste en enig middel aan, dat hij als volgt uiteenzet:

"EERSTE MIDDEL: De bestreden beslissing schendt:

- artikel 42quater, §1, 4°, §1, derde lid en §4, 4° en artikel 62 Verblijfswet*
- artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen;*
- artikel 3en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);*
- het redelijkheids-, evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.*

Artikel 42quater, §1, 4° en §4, 4° Verblijfswet stelt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Artikel 42quater, §1 derde lid Verblijfswet luidt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en

economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 62, §2, eerste lid Verblijfswet stelt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. "

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. "

Artikel 3 van die wet stelt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr. 233. 222).

Eerste onderdeel,

Overeenkomstig artikel 42quater, §4, 4° van de Verblijfswet kan het verblijfsrecht behouden worden in bijzonder schrijnende situaties, ondanks het feit dat het huwelijk, geregistreerd partnerschap of gezamenlijke vestiging werd beëindigd.

Als bijzonder schrijnende situatie wordt verstaan iemand die slachtoffer is van 'geweld in de familie'. Uit gevestigde rechtspraak blijkt dat intrafamiliaal geweld niet alleen fysiek maar ook psychisch of economisch van aard kan zijn en aanleiding kan geven tot de toepassing van de uitzondering opgenomen in artikel 42quater, §4, 4° van de Verblijfswet (RvV nr. 213 472 van 4 december 2018).

Uit rechtspraak van de RvV blijkt namelijk het volgende (RvV nr. 161 145 van 1 februari 2016): "De Raad wenst er verder op te wijzen dat onder intrafamiliaal of partnergeweld kan worden begrepen de aantasting van de persoonlijke integriteit door lichamelijke, geestelijke of seksuele geweldpleging, belaging en bedreiging waarbij de ernst van de geweldpleging kan variëren van licht naar zeer zwaar. De omzendbrief nr. COL 3/2006 van het college van procureurs-generaal bij de hoven van beroep, Brussel, 1 maart 2006, houdt een uniforme definitie van het begrip intrafamiliaal geweld voor als "iedere vorm van fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen leden van eenzelfde familie, ongeacht hun leeftijd". Omzendbrief nr. COL 4/2006 specificeert de definitie van partnergeweld als "iedere vorm van fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen echtgenoten of personen die samenwonen of samengewoond hebben en tussen wie een duurzame affectieve en seksuele band bestaat of bestaan heeft." Voor de toepassing van die definitie wordt onder geweld verstaan:

a) alle strafbare gedragingen die door een daad of een verzuim schade berokkenen aan de benadeelde persoon. Dat geweld kan fysiek zijn (bijv. opzettelijke slagen en verwondingen), seksueel (bijv. aanranding van de eerbaarheid of verkrachting), psychisch (bijv. belaging, laster, eerroof, beledigingen) of zelfs economisch (bijv. verlating van familie) (...)"

Verzoeker was het slachtoffer van 'geweld in de familie', hetgeen ruimer is dan de feiten die zijn opgesomd in artikel 42quater, §4, 4° van de Verblijfswet, en eveneens betrekking heeft op psychisch of economisch geweld.

In casu is er sprake van een bijzonder schrijnende situatie, daar verzoeker te goeder trouw was en na aankomst in België geconfronteerd werd met een relatie die niet beantwoorde aan zijn verwachtingen en verzoeker emotioneel buiten spel zette.

Reeds bij aankomst in België ervaarde verzoeker zijn toenmalige partner als bijzonder afstandelijk. Verzoeker moest in een afzonderlijke kamer slapen, werd geconfronteerd met bijzonder gedrag, en vond zijn eten soms terug in het vuilnis. Hij kon met zijn ex-partner niet communiceren en werd geconfronteerd met overspel. Verzoeker stelt emotioneel getraumatiseerd te zijn en kan niet begrijpen wat er is misgelopen. Hij ervoer de relatie voordien als oprecht, gelet op het feit dat hij zijn ex-partner reeds ontmoette begin 2020 en zij

sindsdien een lange afstandsrelatie onderhielden. Dat verzoeker met dergelijk gedrag werd geconfronteerd na aankomst in België, gelet op het feit dat hij al zijn bezittingen in Ghana verkocht om zijn leven in België uit te bouwen, plaatst hem in een bijzonder kwetsbare situatie, zowel op psychisch als economisch niveau.

Dergelijke loop van omstandigheden kan verzoeker niet kwalijk genomen worden. Er dient de nodige redelijkheid aan de dag gelegd te worden, alsook rekening te worden gehouden met het evenredigheidsbeginsel.

Psychische geweldpleging is in die context onmogelijk met medische attesten aan te tonen, doch is de schade daarvan niet te miskennen. Verzoeker wijst ter attestatie van dergelijk psychologisch schadelijke situatie naar het PV van zijn verhoor d.d. 13.02.2025 (stuk 2) en de WhatsAppberichten (stuk 3).

Door verwerende partij wordt in de bestreden beslissing enkel verwezen naar communicatie van verzoekers raadsman van december 2025, waarbij werd gesteld dat de referentiepersoon zich anders begon te gedragen na aankomst van verzoeker in België en verzoeker de echtelijke woonst verliet om de rust te bewaren. Er wordt in de bestreden beslissing echter eveneens verwezen naar het onderzoek door het parket van Antwerpen naar aanleiding van een klacht schijnhuwelijk. Thans kan verwacht worden dat verwerende partij zijn onderzoeksplicht naleeft en beschikte over de PV d.d. 13.02.2025 waarbij verzoeker klaar en duidelijk de manipulatieve verstandhouding en psychologisch schadelijke en traumatiserende situatie beschrijft. Desalniettemin getuigt de bestreden beslissing van een bijzonder eenzijdige analyse.

De bestreden beslissing schendt daarom de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker was eigenaar van een vissersboerderij en stelde het op financieel niveau bijzonder goed. Hij kwam dus allerminst omwille van opportunistische dan wel economische redenen naar België maar vanuit een oprechte overtuiging om zijn relatie met zijn toenmalige partner te goeder trouw en liefdevol uit te bouwen. Door een dergelijk abrupt einde te stellen aan de relatie en hun affectieve band na aankomst in België en door het slachtoffer te worden van overspel en psychologische manipulatie, kwam verzoeker terecht in een bijzonder kwetsbare situatie terecht waarvan hij niet opnieuw het slachtoffer mag worden.

Bijgevolg is sprake van een bijzonder schrijnende situatie en dient toepassing te worden gemaakt van artikel 42quater, §4, 4° Verblijfwet, dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en het verblijf van verzoeker bevestigd worden, gelet op de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

Tweede onderdeel,

In het kader van verzoekers leven dat hij intussen op korte tijd in België heeft kunnen uitbouwen, dient gewezen te worden op artikel 42quater, §1, derde lid van de Verblijfwet.

Kort na zijn aankomst, ging verzoeker aan het werk tot op vandaag (stuk 9). Verzoeker voegt eveneens bij dit verzoekschrift zijn arbeidsovereenkomst die loopt tot minstens 31.05.2026 en zijn meest loonfiches (stuk 10).

Verzoeker verkocht in Ghana al zijn bezittingen (stuk 4-5) waardoor hij in geval van terugkeer zal geconfronteerd worden met een ernstige economische kwetsbaarheid en mensonterende situatie die een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM, en bijgevolg niet meer kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Daarnaast heeft verzoeker sinds april 2025 een relatie met een Belgische vrouw, in het kader waarvan hij ook een betekenisvolle band opbouwde met haar dochter. Hij voegt hiervan eveneens het bewijs toe (stuk 7).

Verzoeker wenst zijn relatie hier in België een kans te geven. Zijn huidige partner wijst in een schrijven op de oprechte gevoelens die zij koesteren en het wederzijds respect en vertrouwen dat er tussen hen is.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn briefwisseling.”

Conform artikel 8 van het EVRM dient een grondige en uitvoerige belangenafweging gemaakt te worden.

Om na te gaan of er in het kader van immigratie sprake is van een positieve verplichting (bv. een recht op binnenkomst en/of verblijf in het kader van gezinshereniging) dan wel een negatieve verplichting (bv. in het kader van weigering van voortgezet verblijf), dient een redelijke belangenafweging plaats te hebben.

Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10. K.M. Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nufiez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. Eil RM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nufiez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, §79).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoeker wijst gelet op bovenstaande op het centrum van zijn belangen in België. Er dient de nodige redelijkheid aan de dag gelegd te worden, alsook rekening te worden gehouden met het evenredigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

3.2. De Raad herinnert eraan dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat deze motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn, hetgeen impliceert dat zij in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing van 6 januari 2026 op duidelijke en afdoende wijze de juridische en feitelijke motieven uiteenzet waarop zij steunt.

Verweerder verwijst expliciet naar artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet en motiveert, op basis van het administratief dossier, dat sedert 16 februari 2025 geen gezamenlijke vestiging meer bestaat en dat geen objectieve elementen voorliggen die wijzen op het voortbestaan van een daadwerkelijk beleefde gezinsband. Tevens blijkt uit de beslissing dat verweerder de uitzonderingsgronden van artikel 42^{quater}, § 4, en de beoordelingscriteria van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet in beschouwing heeft genomen, en uiteengezet heeft waarom deze elementen niet volstaan om het behoud van het verblijfsrecht te verantwoorden.

Dat verweerder tot een andere waardering komt dan verzoeker beoogt, volstaat niet om een schending van de formele motiveringsplicht aan te tonen.

De Raad stelt vast dat de juridische en feitelijke overwegingen waarop de bestreden beslissing steunt, op duidelijke en begrijpelijke wijze in de beslissing zelf zijn opgenomen. Verzoeker heeft aldus kennis kunnen nemen van de redenen die aan de weigering van haar verblijfsaanvraag ten grondslag liggen en heeft kunnen beoordelen of het zinvol was deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals bedoeld in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat hij zich bevindt in een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42^{quater}, § 4, 4°, van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat de relatie met zijn echtgenote na zijn aankomst in België bijzonder moeizaam verliep, dat zij zich afstandelijk gedroeg, dat hij emotioneel buiten spel werd gezet en geconfronteerd werd met overspel, waardoor hij uiteindelijk de echtelijke woonst heeft verlaten om de rust te bewaren. Verzoeker voert aan dat hij het slachtoffer was van psychisch en economisch geweld en meent dat verweerder met deze elementen, gestaafd door een politieverhoor en WhatsApp-berichten, onvoldoende rekening heeft gehouden en ten onrechte heeft geoordeeld dat geen sprake is van een bijzonder schrijnende situatie.

De Raad merkt op dat verzoeker niet betwist dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met zijn Belgische echtgenote. Verzoeker staat sinds 16 februari 2025 op een afzonderlijk adres ingeschreven. Verweerder kon dan ook een einde stellen aan het verblijfsrecht op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker zich op de uitzondering van artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 4°, kan beroepen, merkt de Raad op dat hij op 13 november 2025 door het bestuur werd verzocht om zijn individuele situatie toe te lichten en stukken bij te brengen, ook over een eventuele schrijnende situatie waarin hij slachtoffer zou zijn geweest van geweld binnen het huwelijk.

In het antwoord van verzoekers advocaat d.d. 10 december 2025 werd geen melding van psychologisch geweld. Verzoeker meldde enkel dat zijn echtgenote zich na zijn aankomst anders begon te gedragen, dat hij daardoor niet thuis kon blijven en de echtelijke woonst verliet om de rust te bewaren. De elementen van psychologische geweldpleging worden pas met het huidige verzoekschrift voor het eerst aangevoerd.

De Raad beoordeelt de wettigheid van de bestreden beslissing op het ogenblik waarop verweerder ze nam, op grond van de gegevens waarover verweerder toen kon beschikken, en niet op grond van elementen die pas nadien worden aangevoerd. De verwerende partij kon geen rekening houden met elementen die de verzoeker niet aan het bestuur ter kennis heeft gebracht. In de mate verzoeker betoogt dat de verwerende partij ambtshalve, naar aanleiding van het informatieverzoek van het parket, een onderzoek had moeten voeren naar de schrijnende situatie, volgt de Raad niet. De verwerende partij heeft verzoeker naar behoren uitgenodigd om de elementen in het kader van het onderzoek op grond van artikel 42^{quater}, § 4, van de vreemdelingenwet over te maken. De verzoeker heeft hier ook op gereageerd. Verzoeker kan thans de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hij zelf, hierom verzocht, niet aan haar ter kennis heeft gebracht. Het verhoor van verzoeker in opdracht van het parket op 13 februari 2025 vormt geen deel van het administratief verblijfsrechtelijk onderzoek en de verwerende partij beschikte hier dan ook niet over. Het kwam de verzoeker toe deze elementen aan de verwerende partij ter kennis te brengen.

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

In een tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet schendt, omdat verweerder onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn persoonlijke situatie. Hij wijst daarbij op zijn onmiddellijke tewerkstelling sinds zijn aankomst in België, het bestaan van een lopende arbeidsovereenkomst en loonfiches, het volgen van Nederlandse lessen en zijn inspanningen tot integratie. Daarnaast voert hij aan dat hij al zijn bezittingen in Ghana heeft verkocht, waardoor een terugkeer hem in een ernstige economische kwetsbaarheid zou plaatsen. Volgens verzoeker zou deze situatie leiden tot een mensonterende toestand, wat een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Hij meent dat geen zorgvuldige en evenredige belangenafweging werd gemaakt.

De Raad merkt op dat de verwerende partij uitdrukkelijk heeft toepassing gemaakt van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet en de daarin opgesomde criteria in aanmerking genomen. Zij hield rekening met de korte duur van verzoekers verblijf, zijn leeftijd, zijn economische activiteit, zijn inspanningen op het vlak van taal en integratie, en zijn banden met het land van herkomst. Dat verzoeker kort na zijn aankomst is gaan werken en Nederlandse lessen volgt, betwist verweerder niet en erkent hij als positief. Verweerder oordeelde wel gemotiveerd dat dit onvoldoende doorweegt, gelet op het korte verblijf, het beginnende niveau van integratie en het ontbreken van familiale banden in België.

Voor zover verzoeker aanvoert dat een terugkeer naar Ghana artikel 3 van het EVRM schendt, steunt dat betoog hoofdzakelijk op economische overwegingen: hij verkocht zijn bezittingen en zou bij terugkeer financieel kwetsbaar zijn.

Een economische achteruitgang toont echter op zich geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling aan. Verzoeker beschrijft zichzelf bovendien als een welvarende eigenaar van een viskwekerij die zijn bezittingen vrijwillig te gelde maakte om naar België te komen. Hij brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hem bij terugkeer omstandigheden wachten die onder artikel 3 van het EVRM vallen.

Dat verzoeker aan zijn persoonlijke en economische situatie een groter gewicht toegekend wil zien, betreft een meningsverschil met de beoordeling van verweerder en toont geen kennelijke beoordelingsfout aan.

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet, noch van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker voert verder met betrekking tot artikel 8 van het EVRM aan dat hij sinds april 2025 een relatie heeft met een Belgische vrouw en een betekenisvolle band met haar dochter, dat het centrum van zijn belangen in België ligt en dat verweerder geen zorgvuldige en evenredige belangenafweging maakte.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden. Artikel 8 van het EVRM waarborgt geen algemeen recht op verblijf en verplicht de Staat niet het verblijf toe te staan louter omdat er privé- of affectieve banden bestaan. De Raad voert zelf geen belangenafweging. Hij gaat na of verweerder op zorgvuldige en redelijke wijze heeft beoordeeld of er een beschermenswaardig privé- en gezinsleven bestaat, en of de afweging tussen de betrokken belangen niet kennelijk onredelijk is.

Verzoeker beroept zich op een relatie sinds april 2025 en op een band met de dochter van zijn partner. Die relatie ontstond nadat de gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote was weggevallen en zijn verblijf onzeker was geworden. Verzoeker bracht de aard van die relatie niet ter kennis van het bestuur. Verweerder stelde enkel vast dat verzoeker sinds 16 februari 2025 op hetzelfde adres als een andere vrouw stond ingeschreven, en oordeelde niet kennelijk onredelijk dat een gedeelde inschrijving op zich geen beschermenswaardig gezinsleven aantoont. De band met de dochter en de verklaring van zijn partner voert verzoeker pas met zijn verzoekschrift aan. Zoals hoger uiteengezet beoordeelt de Raad de wettigheid van de beslissing op grond van de gegevens waarover verweerder kon beschikken.

Een gezinsleven dat ontstaat op een ogenblik dat het verblijf onzeker is, leidt enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden tot een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108). Verzoeker toont dergelijke omstandigheden niet aan. Of men de zaak nu benadert als een mogelijke positieve verplichting dan wel als een inmenging, de toets blijft een billijke afweging tussen de belangen van verzoeker en die van de Staat. Verweerder hield rekening met het korte en recente verblijf van verzoeker, met zijn sterke banden met het land van herkomst en met de vaststelling dat hij niet aantoont dat hij zijn privéleven niet elders kan verderzetten. Die afweging is niet kennelijk onredelijk of onevenwichtig. De beëindiging van het verblijfsrecht maakt dan ook geen onevenredige inmenging uit in het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT